

Sygn. akt IV CNP 75/07

POSTANOWIENIE

Dnia 17 lipca 2007 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Zbigniew Strus

w sprawie ze skargi powódki

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku

Sądu Okręgowego w T.

z dnia 14 czerwca 2006 r., sygn. akt [...],

w sprawie z powództwa PJ

przeciwko P. SA

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 17 lipca 2007 r.,

odrzuca skargę.

Uzasadnienie

W skardze powódki o stwierdzenie niegodności z prawem wyroku Sądu Okręgowego w T. z 14 czerwca 2006 r. wskazano, że wyrok został zaskarżony w całości, przytoczono podstawy skargi oraz ich uzasadnienie. Wskazano również przepisy prawa, z którymi zaskarżone orzeczenie jest niezgodne, zamieszczono rozdział poświęcony uprawdopodobnieniu wyrządzenia szkody, spowodowanej przez wydanie orzeczenia, którego skarga dotyczy, stwierdzono, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe, m. in. dlatego, że wartość utraconej a należnej powódce korzyści wskutek podwyższenia o 10 % ryzyka inflacji obciążającego powódkę, równoważnego kwocie 3653,37 zł. W ostatniej wyodrębnionej części skargi znajduje się wniosek o zasądzenie od pozwanego Zakładu kosztów postępowania.

Skarga nie zawiera jednak wymaganego w art. 424⁵ § 1 pkt 6 wniosku o stwierdzenie niezgodności zaskarżonego wyroku z prawem, stanowiącego istotny element tego środka zaskarżenia. Tymczasem skardze takiej, jako pismu procesowemu postawione zostały wysokie wymagania. Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia - podobnie jak skarga kasacyjna - oprócz warunków formalnych określonych w art. 424⁵ § 2 k.p.c. powinna spełniać warunki należące do istoty skargi (jej treści), które można określić, jak w przypadku skargi kasacyjnej, mianem jej "cech kreatywnych". Warunki te zostały wskazane w art. 424⁵ § 1 pkt 1-6 k.p.c. (postanowienie SN 27.10.2005, V CNP 23/05, LEX nr 186767).

Formalizm prawa w tym wypadku jest usprawiedliwiony rolą skargi w porządku prawnym. Jej uwzględnienie otwiera drogę do dochodzenia odszkodowania (art. 417¹ § 3 k.c.) od Skarbu Państwa. Zamieszczenie wniosku (art. 424⁵ § 1 pkt 6 k.p.c.) o stwierdzenie niezgodności orzeczenia z prawem zakreśla pole działania Sądu Najwyższego. Jego uwzględnienie wskaże naruszone przepisy i tym samym umożliwi ocenę, czy między dostrzeżonymi uchybieniami znajdują się te, które pozostają w związku przyczynowym ze szkodą, którą poniósł skarżący. Nie wystarczy zatem wyrazić pośrednio wolę uzyskania orzeczenia

stwierdzającego niezgodność z prawem orzeczenia, ani przytoczyć i uzasadnić podstawy skargi. Wskazanie przepisów, z którymi niezgodny jest skarżony wyrok ma istotne znaczenie, ponieważ w tych granicach jest dokonywana ocena naruszenia prawa oraz istnienia szkody, o której mowa w przepisach prawa materialnego.

Mimo prawidłowej pod względem formalnym kompozycji pozostałych elementów skargi, brak jednego elementu kreatywnej skargi wyłącza przejście do następnego etapu, tj. dokonywania jej oceny pod kątem przyjęcia skargi do rozpoznania (art. 424⁹ k.p.c.), dlatego na podstawie art. 424⁸ § 2 k.p.c. w związku z art. 424⁵ § 1 pkt 6 k.p.c. Sąd Najwyższy postanowił ją odrzucić.